

To Daffodils

Mooie narcis, hoe treurig is de haast waarmee je ons verlaat nog voor de vroeg gerezen zon het hoogste aan de hemel staat. Blijf bij mij, haastig gaat de dag voorbij, en zing het uit tot aan de avondklok en dan, na ons gezamenlijk gebed gaan we met de kip op stok.

Net als bij jou, is onze lente kort. In de tijd die ons bemeten wordt groeien we snel en takelen weer af. Als jou en alles, wacht ook ons een graf. We drogen op, vluchtig en zo gauw als een buitje in de zomer of als parels van de dauw om nooit meer terug te komen.